

[Indenrigsministeren.]

fremgaar det, at der de allerfleste Steder fremdeles er Midler til Disposition, som man tør forvente vil vise sig tilstrækkelige. Men her og dér vil der utvivlsomt være Vanskeligheder, og disse er sandsynligere i Landkommunerne end i Bykommunerne. Da ^{de} Sygehjælpen i Bykommunerne falder udenfor de til Disposition stillede særlige Beløb, vil der i Vinterhalvaaret være til Disposition for Købstæderne til Støtte for saadanne Aldersrentenydere, som af en eller anden Aarsag maatte være kommet i Trang, et Beløb paa ca. 600 000 Kr., medens det tilsvarende Beløb i Landkommunerne — naar bortses fra, hvad der kan anvendes til Sygehjælp og altsaa eventuelt vil kunne være til Disposition til Brændsel — neppe ligger højere end omkring 225 000 Kr. Det her foreliggende Forslag gaar nu ud paa at give Kommunalbestyrelserne Adgang til at anvende $\frac{1}{3}$ mere, end der i Henhold til Aldersrenteloven er stillet til Disposition, saafremt Aldersrentenydere andrager derom og Trangsaarsager maa siges at være til Stede, deriblandt naturligvis de, som er paapegede i Aldersrenteloven, Sygdom, stor Forsørgerpligt og lignende Trangsaarsager, derunder naturligvis ogsaa Trang til Brændsel. Refusionsbestemmelsen gaar ud paa, at de Udgifter, som Kommunerne indenfor den Begrænsning, her er fastsat, afholder udover de i Aldersrenteloven fastsatte Beløb, refunderer Staten med $\frac{1}{3}$.

Lovforslaget er enstemmigt vedtaget i det høje Folketing. Jeg tillader mig at anbefale det til det høje Landstings Velvillie og til hurtig Vedtagelse.

Bækgaard: Begrundelsen for det Lovforslag, her foreligger, er jo, som den højtærede Indenrigsminister allerede har paapeget, den Omstændighed, at den nye Aldersrentelov traadte i Kraft midt i et Finansaar. Den kom altsaa til at gælde for den sidste Halvdel af Finansaaret. Nu er der ganske naturligt Trang til Beløb af ekstraordinær Karakter i Vinterhalvaaret, og Undersøgelserne har i nogen Grad vist, som paapeget af den højtærede Minister, at der nogle Steder kunde opstaa Vanskeligheder, idet det Beløb, som er til fri Disposition for Kommunerne, maaske er temmelig lille. Det er altsaa Begrundelsen for, at Forslaget nu foreligger. Det vil erindres fra den Tid, da vi vedtog den nye Aldersrentelov, at i Stedet for den tidligere Sygeparagraf, som vi kaldte den, og Tillægsbestemmelsen om Ydelse af Brænd-

selshjælp fik Kommunerne i Henhold til § 6 et Beløb stillet til Raadighed, som de har mere fri Dispositionsret over, og dette Beløb svarer rigeligt til, hvad der var blevet benyttet tidligere i Henhold til Sygeparagraffen og Brændselhjælpsloven, idet Udgiften i Henhold til Brændselhjælpsloven var aftagende, hvad der var ganske naturligt under Hensyn til de synkende Brændselspriser. Det Beløb, der blev brugt i det sidste Aar, Brændselhjælpsloven virkede, androg ca. 3 pCt. af det samlede Beløb efter de faste Takster, og det, som medgik efter Sygeparagraffen, var omkring 8 pCt., altsaa tilsammen 11 pCt. Men det frie Beløb blev for Landkommunerne fastsat til $12\frac{1}{2}$ pCt., saa man vil se, at det rigeligt dækker, hvad det skulde dække. Og for Byernes Vedkommende var det i fuldt saa høj Grad Tilfældet, idet de bibeholdt Ydelse af Hospitalsbehandling og lignende. Men at der er Grund til at give denne Tilføjelse til Overgangsbestemmelserne, ligger altsaa i, at Loven er traadt i Kraft midt i et Finansaar, og jeg skal da i Henhold til Ministerens Redegørelse med disse Ord paa mit Partis Vegne anbefale det høje Ting at vedtage det foreliggende Lovforslag.

Carl Jensen: Jeg skal ikke fordybe mig i den foreliggende Sag. Det, der er sket, fra Lovforslaget blev fremsat og til nu, er, at Titelen er blevet forandret, og denne Forandring af Titelen har jo til Formaal, at Loven om Brændselhjælp ikke skal ses mere. Det er rigtignok sagt, lige fra vi fik den første Aldersrentelov af 1922 indtil nu, og den højtærede Indenrigsminister har sagt det, da vi sidst behandlede Loven om Aldersrente her, at nu var det Slut med, hvad der hed Brændsel, der var lukket af. Nu er det opimod Jul, og saa ser man, at der alligevel i den højtærede Indenrigsministers Hjerte endnu er en lille Plet, som ikke er helt forstenet. Hvis ikke denne lille Plet havde været der, havde det været Sten alt sammen, og saa havde vi ikke en Gang set de smaa 200 000 Kr. til de gamle. Det er slet ikke rigtigt, at der ingen Trang er. Trang er der, og Trang vil der vedblive at være. Men naar man fordeler Pengene ud over Landet, gør man det saaledes, at de, der har noget, skal have mere; man gav nylig 13 Millioner til Folk, der ikke trænger, men til dem, der trænger, har man lige akkurat dette lille Beløb. Det er en Julegave til de gamle. Den er lille, men man maa jo tage de Smuler, der falder fra de